

Tempelbyggarna.

Folksägen från Gunnarskog.

Vid Gunnern jag sitter, sen solen gått
ned,
och himlen är flammande röd,
hör, sommarvind sjunger i västanled
en sång så dallrande spröd,
och vågorna skvalpa mot ekans stäf,
det hviskar vid skumpärlors tåg
därinne i vaggande, mattgrön säf.
Hvad täljer min glittrande våg?

Den minner om åldriga tider,
hvars släkten lefvat vid Gunnerns
strand,
om drömmar, känslor och strider
för frihet och fädernesland.
En gång, säger sagan, här bodde
en kärnfrisk och urgammal ätt,
som odlade jorden och trodde
på allt efter fädernas sätt.

De eniga slutit sig samman
och röjt med yxa och brand,
tills skogen af härjande flamman
förvandlats till svedjeland.
Då hördes det tissla och tassla
i bergens mörkaste vrår
och sucka, stöna och rassla
af forntidens jordfolk och rår.

De lefvat i dunkelgrå nästen
i skogen från stenålderns tid
och lefvat rätt godt förrästen
i uriskogsgömmenas frid.
Men odlarne kämpade trogna,
ty mödan var glad, fastän tung,
och kornet snart syntes mogna
i askan af kvistar och ljung.

Och stugorna timrades sakta
i drömtysta, onsliga byn,
där goda tomtar sågs vakta
hvar hydda vid skogens bryn.
Dock fattades ännu ett tempel,
ett fridens och kärlekens hus
med evighetslängtans stämpel
och där Gud bor själf med sitt ljus.

En kyrka skulle man bygga,
med klocktorn och altarrund,
med murar så säkra och trygga
på helgade klippans grund.
Så börjar man söka i Gunnerns bygd
en plats som är fridfull och skön,
den bästa man fann i granarnas skyggd
på krönet af Grafåsen.

Där skulle det hvita templet stå
och höja sin spira mot skyn
och speglas i Gunnern, och synas så
från andra stranden och byn.
Så röjde man undan gran och fur
på halföns bergfasta topp,
man sprängde stenar och lade mur.
Men sviket blef männens hopp.

Ty mörkännen smögo rundt omkring
och sågo med vrede därpå.
Om dagen gjorde de ingenting,
men väl när natten föll på.
När kyrkobyggarna sofvo tryggt,
de samlades led vid led,
och muren, som människobarnen byggt
den refo då trollen ned.

När dagen bräckte och natten flytt,
var gårdagens verk förstördt.
Så fick man bygga och bygga på nytt
at stenar man sammanfört.
Så gick det tills tålmodet brast
och männen lämnade ön.
Det hvita templet restes i hast
på andra stranden af sjön.

Bland människors verk i ljus och sol,
där trifvas ej jordfolk och rå,
och kyrkan ännu sin hvita kupol
ses höja och länge skall stå.
Dess klockor ringa så sakta än,
och ekot sväfvar på djupblå våg
de tonerna sliga mot himmelen
och smeka drömmarens håg.

Eli no S.

(Eli no S är pseudonym för Ellen Secund Yngve, som
bodde i sockenstugan och i Raxed.)